

skal være udsat for Nybelsen af fordærvede Varer, det være nu enten Kjød eller Kolonialvarer. Ja, jeg kunde forstaa, at man gav skærpene Lovbestemmelser med Hensyn til de sidste; jeg tror, det er et Omraade, hvor man skal holde sig til nøie Undersøgelser. Vi have jo hørt idag, hvor kunstig man forfalser disse Varer, ja selv de Varer, der skulde bruges til Forfalskningen, blive, efter hvad vi hørte, forkludrede, inden man brugte dem til at forkludre de andre Varer med. Det, jeg særlig har mit Die henvendt paa, er Forholdet til Landet og Kjødvarerne. Med Hensyn hertil er det, at mine Betænkkeligheder opstaa. Vi hørte nylig en Forhandling imellem det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Koch) og det ærede Medlem for Ribe (Buss) om, hvad der skal forstaaes ved selvøbde Dyr, om man f. Ex. skal tilkalde Dyrlæge, naar en Ko falder af Trommesyge. Jeg kan ikke indse, at det skal være nyttigt i dette Tilfælde at tilkalde Dyrlægen. Det er Noget, som er meget hyppig i min Egn og vistnok overalt i Landet, at vi i saadanne Tilfælde slagte Koene uden videre og salbyde Kjødet til de nærmeste Omboende og sælge det paa Stedet. Men vilde det nu være heldigt, om En kunde komme og kalde Bedkommende til Ansvar, fordi han ikke havde tilkaldt en Dyrlæge til at undersøge Kjødet? De Herrer maa jo vide, at der allerede i Forveien er stor Saloufi tiistede mellem Kjøbstads- og Landslagterne. Landslagterne ere ikke velsete af Kjøbstadslagterne, og man kan være sikker paa, at saa snart som Kjøbstadslagterne med Loven i Haanden kunne komme paa Sagt efter Landslagterne, saa ville de gjøre det, og man maa forsøge at forebygge, at Loven ikke kommer til at hidføre Chicanerier i Stedet for at virke i den Hensigt, hvori den er given. Jeg har nøie lagt Mærke til de forskjellige Meninger, som ere fremkomne om, hvad man fortaar ved fordærvet Kjød, og jeg er derved kommen til at tænke paa, hvad man f. Ex. vilde sige, naar man mødte med en Flæskeskinke, og der blev opdaget, at der var „Levende“ i den? Jeg tror, man vilde sige, at det var en fordærvet Skinke, men det er slet ikke Tilfældet. Jeg har selv set og spist af en Skinke, hvori der har været „Levende“. Jeg tænker her nærmest paa røgede og saltede Varer, og det er jo en bekendt Sag, at det meget ofte er Tilfældet, at der findes „Levende“ i dem, men derfor kan Flæsket være lige godt. Det Kjød, hvori der er „Levende“, og som navnlig findes nærmest ved Benet, er ganske vist i et libet Omfang fordærvet, men alt det Øvrige kan være fuldkommen frisk og sundt. Jeg vil spørge de Herrer, hvad de ville sige om Ost, hvori der er „Levende“? Jeg for min Part siger, at den Slags Ost spiser jeg med den største Appetit, langt hellere end den Slags, hvori der ingen „Levende“ er, thi det er magre Karle, det kan man være sikker paa (Latter). Ja, de Herrer le deraf, men jeg tror dog

ikke, det er, fordi man finder, at det, jeg siger, er latterligt. Det er en Kjendsgjerning, at der findes „Levende“ netop i god Ost, og jeg vil da spørge: Skulde den Bedkommende da tiltales og straffes, fordi han vil sælge en saadan Vare? Nu kommer jeg til at omtale Kjød af selvøbde og syge Dyr, og jeg vil da for Exempel spørge, hvad siger man om en Ko, der har Lungesyge? Skal Kjødet af en saadan Ko anses for fordærvet Kjød? Og skal man have Dyrlægeattest for, at dette Kjød maa bruges? Jeg veed, at nu for Tiden er dette ikke Tilfældet, idet man nu slagter Lungesyge Køer uden at fordrø noget Tilfyn dermed og uden at undersøge det videre, og jeg tror heller ikke, at der er nogen Fare derved. Dette er et Forhold, som jeg er kjendt med. Jeg har selv været i det Tilfælde, at jeg har hant et saadant Dyr netop for ganske nylig. Jeg lod det undersøge af en Dyrlæge, ikke fordi jeg frygtede for, at jeg skulde blive tiltalt, hvis jeg solgte af Dyret, men fordi jeg vilde have undersøgt, hvor vidt Dyret kunde helbredes. Dyrlægen kunde imidlertid, uagtet han kunde se, at Dyret fejlede Noget, ikke sige mig Besked paa, om det var Lungesyge, det havde. Han raadede mig til at lade Dyret staa en Tid og fodre det godt, idet han sagde, at, hvis det saa vedblev at gaa fremad, saa var det et Bevis paa, at Dyret kun havde Begyndelsen til Lungesyge. Det viste sig imidlertid, at Helbredelsen standse, og at Dyret fik Tilbagesald. Jeg solgte det da til en Slagter, og jeg er overbevist om, at Kjødet af dette Dyr var lige saa godt som af ethvert andet Dyr. (E. h. Nielsen: Nei!) Min ærede Nabo til Benstre (E. h. Nielsen) siger Nei, men det nytter ikke noget, thi jeg vil gjøre opmærksom paa, at en saadan Ko eller Stud godt kan være rigtig fed, og Kjødet deraf kan se saa godt ud, som det ærede Medlem kan forlange af et Stykke Kjød, som man præsenterer for ham. Jeg tror heller ikke, at det, fordi Lungerne ere fordærvede, derfor er nødvendigt, at Fordævelsen skal være gaaet over i Kjødet, men dette være nu, som det vil, naar denne Lov bliver vedtagen omtrent saaledes, som den foreligger her, saa er jeg mig klart bevidst, at man ikke har Lov til at salbyde Kjød af saadanne Dyr, forinden det er blevet undersøgt; men saa kommer Vilkaarligheden, og siger man da, at det ikke maa bruges, saa er der ikke Andet at gjøre end grave det ned, og det er ikke saa lille et Tab for den Bedkommende. Jeg fik for Exempel 40 Kr. for den omtalte Ko, og jeg kan paavise, at man har faaet fra 100 indtil 150 Kr. for Dyr, som have lidt af den Sygdom, som jeg har omtalt, nemlig Lungesyge, men, naar denne Lov udfom, saa vilde man jo være underkastet den Vilkaarlighed, at, naar Dyrlægen erklærede, at Kjødet ikke var spiseligt, saa skulde det graves ned. Som sagt, jeg har ikke saa Betænkkeligheder ved at lade dette Lovforslag træde ud i Livet som Lov,